

Arrest

nr. 97 816 van 25 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X en X, allen van Afghaanse nationaliteit, op 23 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van twee beslissingen van 1 oktober 2012 van verwerende partij tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, van twee beslissingen van 1 oktober 2012 van verwerende partij tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van twee bevelen tot terugbrenging betekend op 24 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. MAELEGHEER en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2011 zijn verzoekers het Rijk binnengekomen, in het bezit van een visum type D, geldig tot 14 mei 2011, voor gezinshereniging met hun echtgenoot, respectievelijk vader die over een verblijf voor onbepaalde duur beschikt.

Op 1 augustus 2012 wordt eerste verzoekster bij een schrijven van verweerder uitgenodigd om alle documenten in te dienen die zij nodig acht in het kader van een onderzoek met toepassing van artikel 11, § 2, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding twee beslissingen tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van eerste verzoekster en haar meerderjarig kind, twee beslissingen tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en twee bevelen tot terugbrenging ten aanzien van eerste verzoeksters minderjarige kinderen. De beslissingen worden aan verzoekers op 24 oktober 2012 ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster, met name de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): N.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Jalalabad

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

o de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 van de wet van 15.12.1980 om is haar eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat het gezin sedert 01.01.2011 onafgebroken leefloon genieten.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en echtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende: .

De echtgenoot van betrokkene is ingeschreven in een interim-bureau sinds 26.07.2012 en heeft kennis gemaakt met Mijn loopbaan op de website van de VDAB op 31.07.2012.

Betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd

De dochter, A. B. S. heeft Nederlandse lessen gevolgd en volgt een persoonsgerichte vorming.

De 2 jongste dochters A. Z. S. en A. S. S. zijn schoolgaand en zijn ingeschreven in het Vrij Instituut voor secundair onderwijs voor een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers.

Aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 14.03.2011, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, in hoofde van artikel 11, §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met haar land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van 1.5 jaar in België.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van vierde verzoekster (meerderjarige dochter van eerste verzoekster), met name de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): B. S.

Nationaliteit: Afghanistan :

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats: Khogiani

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de moeder van betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De moeder van betrokkene bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat het gezin sedert 01.01.2011 onafgebroken leefloon genieten.

Betrokkene zelf is zelf ook ten laste van het ocmw sinds 11.12.2011.

Een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980, de aard en echtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

De vader van betrokkene is ingeschreven in een interimbureau sinds 26.07.2012 en heeft kennis gemaakt met Mijn loopbaan op de website van de VDAB op 31.07.2012.

Betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd

De dochter; A. B. S. heeft Nederlandse lessen gevolgd en volgt een persoonsgerichte vorming.

De 2 jongste dochters A. Z. S. en A. S. S. zijn schoolgaand en zijn ingeschreven in het Vrij Instituut voor secundair onderwijs voor een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers.

Aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 14.03.2011, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, in hoofde van artikel 11, §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met haar land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van 1.5 jaar in België.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

De derde en vierde bestreden beslissingen genomen ten aanzien van tweede en derde verzoeksters (minderjarige dochters van eerste verzoekster), met name de beslissingen tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): S. S.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...)1997

Geboorteplaats: Khogiani

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De moeder van betrokkene bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat het gezin sedert 01.01.2011 onafgebroken leefloon genieten.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en echtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

De vader van betrokkene is ingeschreven in een interim-bureau sinds 26.07.2012 en heeft kennis gemaakt met Mijn loopbaan op de website van de VDAB op 31.07.2012.

De moeder van betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd

A. B. S. heeft Nederlandse lessen gevolgd en volgt een persoonsgerichte vorming.

De 2 jongste dochters A. Z. S. en A. S. S. zijn schoolgaand en zijn ingeschreven in het Vrij Instituut voor secundair onderwijs voor een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers.

Aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 14.03.2011, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, in hoofde van artikel 11, §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met haar land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van 1.5 jaar in België.”

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): Z. S.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...)1995

Geboorteplaats: Khogiani

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De moeder van betrokkene bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 van de wet van 15.12.1980 om is haar eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat het gezin sedert 01.01.2011 onafgebroken leefloon genieten.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en echtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

De vader van betrokkene is ingeschreven in een interim-bureau sinds 26.07.2012 en heeft kennis gemaakt met Mijn loopbaan op de website van de VDAB op 31.07.2012.

De moeder van betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd

A. B. S. heeft Nederlandse lessen gevolgd en volgt een persoonsgerichte vorming.

De 2 jongste dochters A. Z. S. en A. S. S. zijn schoolgaand en zijn ingeschreven in het Vrij Instituut voor secundair onderwijs voor een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers.

Aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 14.03.2011, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, in hoofde van artikel 11, §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met haar land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van 1.5 jaar in België.”

De vijfde en zesde bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van tweede en derde verzoeksters, met name de bevelen tot terugbrenging (bijlage 38), luiden als volgt:

“Reden van maatregel:

Artikel 7, eerste lid, 2de: legaal verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“In de negatieve beslissingen staat duidelijk te lezen dat de heer I. K. sinds 01.01.2011 een leefloon genoot. Dit klopt niet. Uit verschillende stukken (zie stukken 33-34) blijkt heel erg duidelijk dat de heer I.K. toen werk had. De heer I. K. werkte immers van 22.06.2010 - 02.11.2011 voor CRS. Dit houdt in dat de heer I. K. onmogelijk op 01.01.2011 een leefloon kon genieten daar hij wel degelijk toen werk had (zie stukken 33 -34). Immers daar het leefloon wordt toegekend door het OCMW, wat ook een openbare dienst is, moet verwerende partij hier toch duidelijk van op de hoogte zijn geweest.

De bestreden beslissingen van verwerende partij zijn dus in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel daar zij stellen dat de heer I. K. sinds 01.01.2011 leefloon genoot wat dus niet kan, daar de heer I. K. toen nog werk had.

De zorgvuldigheidsplicht is geschonden daar dit vereist dat de beslissingen worden gesteund op een correcte feitenvinding, in casu is dit door verwerende partij dus niet gebeurd.”

2.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet die luidt als volgt: *“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:*

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;”

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt : *“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”*

Artikel 10, § 1, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt: *“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:*

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Eerste verzoekster is op 5 mei 1991 gehuwd met de heer I.K. die over een onbepaalde verblijfsmachtiging beschikt. Eerste verzoekster heeft *in functie* van haar echtgenoot; tweede, derde en vierde verzoekers hebben *in functie* van hun vader een visum voor gezinshereniging aangevraagd in 2011. Op 14 maart 2011 zijn verzoekers het Rijk binnengekomen en op 10 mei 2011 zijn verzoekers in het bezit gesteld van een elektronische vreemdelingenkaart.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven wanneer de vreemdeling niet meer voldoet aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden (artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet).

Artikel 11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt in dat kader: *“De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.*

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.”

Verweerder heeft aldus in het kader van zijn controlebevoegdheid om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet op 1 augustus 2012 verzoekers uitgenodigd om documenten aan te brengen in het kader van dit onderzoek. Dit schrijven is aan verzoekers ter kennis gebracht op 10 augustus 2012.

Verzoekers betwisten het motief in de bestreden beslissingen dat de heer I.K. sinds 1 januari 2011 een leefloon genoot. Verzoekers verwijzen naar de stukken 33 en 34 in bijlage waaruit blijkt dat de heer I.K. tewerkgesteld was van 22 juni 2010 tot 2 november 2011.

De Raad stelt vast dat stuk 34 een ‘attest van inburgering’ betreft waaruit geen tewerkstelling blijkt en dat stuk 33 een verklaring betreft van een interimkantoor van 31 oktober 2012 waaruit blijkt dat de heer I.K. zou tewerkgesteld zijn van 22 juni 2010 tot 2 november 2011. Verzoekers betwisten niet dat zij onafgebroken leefloon genieten sinds 2 november 2011. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat zij zouden voldoen aan de voorwaarden van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet. Zij brengen niet het bewijs aan dat hun echtgenoot/vader beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare orde vallen. Het feit dat zij leefloon genieten sinds 2 november 2011 en niet sinds 1 januari 2011, zoals verkeerdelijk gesteld in de bestreden beslissingen, doet geen afbreuk aan de wettige vaststelling dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 10 van de vreemdelingenwet. Bovendien merkt verweerder in de nota met opmerkingen terecht op dat in weerwil van verzoekers’ bewering, in de bestreden beslissingen niet wordt gesteld dat de heer I.K. sinds 1 januari 2011 onafgebroken leefloon geniet, doch wel het gezin. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat verweerder bezwaarlijk kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het stuk 33 van 31 oktober 2012, dat dateert van ná de bestreden beslissingen genomen op 1 oktober 2012.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“1. Verzoeksters zijn België binnengekomen in februari 2011 en dit op legale wijze naar aanleiding van de gezinshereniging.

In mei 2012 heeft men dan de verblijfstitel van verzoeksters weggenomen daar de heer I.K. (zo blijkt uit de bestreden beslissingen) reeds onafgebroken een leefloon geniet en dit sinds 01.01.2011. Zoals hierboven bij het eerste middel weergegeven klopt de datum van 01.01.2011 niet daar de heer I. K. toen werk had (zie stukken 33-34).

2. Daarnaast vergeet men hierbij rekening te houden met het feit dat de vervoegde vreemdeling alles in het werk stelt om werk te vinden en dat hij reeds enkele dagen heeft gewerkt (zie stukken 30-34).

Men moet natuurlijk begrijpen dat dit niet eenvoudig is, gelet op de Nederlandse taal enzovoort echter is de bereidwilligheid om te werken zeker aanwezig is en de zoektocht naar werk loopt op heden verder.

3. Immers wensen verzoeksters er hier ook op te wijzen dat de wetgeving van artikel 10 Vreemdelingenwet hieromtrent in strijd is met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Om op artikel 10 van de Wet van 15 december 1980, op heden, een beroep te kunnen doen moeten volgende voorwaarden voldaan zijn:

- de vervoegde vreemdeling moet sinds 12 maanden een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben;
- de vervoegde vreemdeling moet recht van bewaring hebben over zijn kinderen/moet gehuwd zijn en samenwonen met zijn echtgenote;
- de vervoegde vreemdeling moet over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikken;
- de vervoegde vreemdeling moet over voldoende huisvesting beschikken;
- de vervoegde vreemdeling moet over een ziekteverzekering beschikken die de risico's in België voor hem dekt en zijn partner en kinderen.

In casu stelt verwerende partij dat er niet voldaan is aan de voorwaarde dat de vervoegde vreemdeling over stabiele en toereikende bestaansmiddelen moet beschikken.

Verzoeksters wensen allereerst te wijzen op het feit dat de wet m.n. artikel 10 § 2, 3de lid stelt, "De vreemdeling bedoeld in § 1) eerste lid, 4° en 5°) moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje".

Bovenstaande regel houdt dus in dat indien de vervoegde vreemdeling zich enkel laat vervoegen door zijn kinderen (in casu zou dit inhouden door verzoeksters 2, 3 en 4), de vervoegde vreemdeling niet over stabiele en toereikende bestaansmiddelen moet beschikken en in casu de gezinshereniging moet worden toegestaan daar alle bovenstaande voorwaarden zijn voldaan.

Echter houdt deze regel een regelrechte discriminatie in voor de echtgenote van de vervoegde vreemdeling. Immers geldt bovenstaande uitzondering niet voor haar.

Dit is absoluut in strijd met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens waaruit duidelijk blijkt uit artikel 8 EVRM (recht op een gezinsleven) en artikel 12 EVRM (recht om te huwen) dat men het recht heeft op een gezinsleven (in casu vrouw, man en kinderen). Deze artikelen gelden niet enkel in hoofde van de kinderen maar zeker ook in hoofde van de echtgenote, die met haar echtgenoot een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen, wat inhoudt samenleven/ samenwonen.

Uit hoofde van verzoeksters 2,3 en 4 bekeken, m.n. de kinderen, zou dit ook inhouden dat het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (artikel 9 IVRK), wordt geschonden door ook uit dit verdrag blijkt dat kinderen het recht hebben om met hun ouders een gezin te vormen, en dus niet enkel met de vader of met de moeder, maar deze mogelijkheid wordt door de wetgeving beperkt: daar artikel 10 Vreemdelingenwet het soepeler maakt voor kinderen om zich bij één ouder te vervoegen, maar hierdoor de andere ouder in de kou laat staan. Deze mogelijkheid, om samen een gezin te vormen, mag door de overheden enkel beperkt worden indien het samenwonen met de ouders het belang van het kind zou schaden (wat in casu dus niet het geval is).

Door het feit dat de Vreemdelingenwet een uitzondering toestaat voor kinderen maar deze uitzondering niet toestaat voor wanneer de echtgenote/moeder van de kinderen zich ook bij het gezin wenst te vervoegen, schendt deze regel het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Verwerende partij heeft dus te weinig rekening gehouden met de gezinssituatie op zich.

4.Daar de negatieve beslissingen uitgaande van verwerende partij betekend op 24 oktober 2012 aan verzoeksters de mensenrechten van verzoeksters volledig miskent, schenden deze negatieve beslissingen dan ook het redelijkheidsbeginsel, daar verwerende partij te weinig rekening heeft gehouden met de betrokken mensenrechten zoals hierboven uiteengezet.

Verwerende partij heeft de mogelijkheid om hiermee rekening te houden gelet op artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij er gesteld wordt dat verwerende partij ook moet kijken naar de familiale banden en de sociale of culturele banden met het land van herkomst en de aard en de hechtheid van de gezinsband.

Daar verwerende partij geen rekening houdt met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en dan in het bijzonder artikel 8 EVRM en met artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind om het gezinsleven te beschermen gelet op de hechtheid van de gezinsband in casu, houdt dit in dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden."

2.4 Waar verzoekers nogmaals verwijzen naar de, volgens hen, niet correcte vermelding in de bestreden beslissingen dat de heer I.K. sinds 1 januari 2011 onafgebroken leefloon geniet, wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat: "De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn

gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Verzoekers doen geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de vervoegde vreemdeling niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien teneinde niet ten laste van de openbare overheden te vallen, door thans uiteen te zetten dat de vervoegde vreemdeling alles in het werk stelt om werk te vinden en dat hij reeds enkele dagen heeft gewerkt. Dat er bereidwilligheid is om te werken en de zoektocht naar werk verder loopt, hetgeen niet eenvoudig is in het Nederlands, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling van verweerder dat de vervoegde vreemdeling en de gezinsleden niet beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het gezin ten laste van de openbare overheden valt.

Verzoekers betogen verder dat artikel 10 van de vreemdelingenwet “een *regelrechte discriminatie*” inhoudt en absoluut in strijd is met de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij wijzen op artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingwet en de uitzondering die wordt voorzien ten aanzien van de kinderen doordat de vervoegde vreemdeling in dat geval niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken. Zij menen dat, in de mate de kinderen zouden worden verhinderd om eveneens met hun moeder een gezin te vormen, artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK) wordt geschonden.

Vooreerst wordt opgemerkt dat aan verzoekers geenszins het recht wordt ontzegd om te huwen. Bovendien is, blijkens de stukken van het administratief dossier, eerste verzoekster met de vervoegde vreemdeling gehuwd op 5 mei 1991. De aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM mist feitelijke grondslag.

Aan artikel 9.1 van het IVRK moet een directe werking worden ontzegd aangezien deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt (RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending ervan niet dienstig inroepen. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM is niet van openbare orde doch staat als hogere norm boven de vreemdelingenwet.

In casu gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf. Het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu beroepen verzoekers zich op het huwelijk en ouderschap en aldus de familiale band met de vervoegde vreemdeling. Dit gezinsleven is aannemelijk gemaakt. Met de bestreden beslissingen wordt het verblijfsrecht van de gezinsleden, met uitzondering van de vervoegde vreemdeling, beëindigd. Er is bijgevolg sprake van een inmenging in het gezinsleven van de verzoekers. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

De Raad stelt vast dat verzoekers wijzen op de uitzondering van de voorwaarde dat de vervoegde vreemdeling over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen moet beschikken ten aanzien van de kinderen.

In weerwil van verzoekers' betoog heeft artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet niet tot gevolg dat de vervoegde vreemdeling zich enkel door zijn kinderen, met name tweede, derde en vierde verzoeksters, kan laten vervoegen.

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”*

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt: *“de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:*

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;*
- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;*
- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

Uit de voormelde bepalingen blijkt dat er een verschil wordt gemaakt tussen de kinderen die alleen en zonder dat een andere ouder hen vergezelt, een ouder vervoegen in het Rijk en de kinderen die vergezelt van een ouder, een ouder vervoegen in het Rijk. Bovendien betreft de uitzondering van de kinderen die ‘alleen’ komen vervoegen, enkel de kinderen die (nog) niet de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt. *In casu* is de tweede verzoekster een meerderjarig kind van de vervoegde vreemdeling waardoor de uitzondering op de bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling, op haar niet van toepassing is. Derde en vierde verzoekster zijn minderjarig doch zij zijn vergezelt door de echtgenote

van de vervoegde vreemdeling waardoor de uitzondering op de bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling, evenmin op hen van toepassing is.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het discriminatie- of gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Verzoekers laten na dit te doen. Verzoekers vergelijken de categorie vergezelde kinderen met de categorie niet-vergezelde kinderen. Verzoekers vallen niet onder de tweede categorie. Het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld.

Het beginsel van non-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het verschil in behandeling tussen kinderen die zonder vergezeld te zijn door een andere ouder, een ouder vervoegen in het Rijk en de kinderen die wel vergezeld zijn door een andere ouder, een ouder vervoegen in het Rijk is redelijk verantwoord, nu een on-vergezeld kind niet op dezelfde wijze voor zichzelf kan instaan als meerderjarige kinderen of kinderen vergezeld door een ouder of een echtgenoot(te).

Bovendien tonen verzoekers niet aan dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in hun gezinsleven zou uitmaken en dat hun private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het evenwel de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* zijn dit de voorwaarden dat de vervoegde vreemdeling beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien teneinde te vermijden dat de familieleden ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving moet worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling. Verzoekers die sinds 14 maart 2011 hun echtgenoot, respectievelijk vader hebben vervoegd, tonen met hun betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionele inmenging in hun familiaal leven die *in se* erin bestaat om bij hun echtgenoot, respectievelijk vader in het Rijk te verblijven hoewel zij niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden en dat deze dienen te primeren op de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. De bestreden beslissing leidt er niet toe dat verzoekers voorgoed gescheiden worden van hun echtgenoot/vader. Zij moeten enkel tijdelijk het land verlaten met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij kunnen aantonen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in afwachting te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden houdt als dusdanig geen schending in van artikel 8 van het EVRM (*cf.* RvS 21 december 2007, nr. 1790 (c)). Evenmin tonen verzoekers aan dat zij hun gezinsleven met hun echtgenoot/vader niet kunnen verderzetten in hun land van herkomst. Immers moet het, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleden te leiden (naar analogie : RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). De vervoegde vreemdeling die beschikt over een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur toont niet aan dat het voor hem nagenoeg onmogelijk zou zijn om in zijn land van herkomst hun gezinsleven verder te zetten.

De Raad merkt tevens op dat artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot het uitoefenen van het recht op een gezinsleven indien dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het is niet betwist dat de wetgever – weze het met een tijdsbeperking – voorzien heeft in de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen van een vreemdeling die op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet tot een verblijf in

het Rijk toegelaten werd. Daarnaast moet worden gesteld dat de thans bestreden beslissing er duidelijk op gericht is om een van de in artikel 8, tweede lid bepaalde doelstellingen te bereiken. Het niet langer toelaten van een vreemdeling die zijn partner of vader vervoegde wanneer deze partner of vader niet in staat blijkt te zijn om de onderhoudskosten van de vervoegende vreemdeling te dragen is immers nodig ter bescherming van het economisch welzijn van het land en ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM aan de gemachtigde van de staatssecretaris biedt, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de inmenging in het gezinsleven van de verzoekers niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.5 Waar de raadsvrouw van verzoekers ter terechtzitting verzoekt om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, die luidt als volgt:

“schendt artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet waarbij wordt bepaald dat de vreemdeling bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° en 5° van voormelde wet het bewijs moet aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel, § 5 van voormelde wet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen, en deze voorwaarde niet van toepassing is indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van voormelde wet, het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, in combinatie met artikel 8 van het EVRM ?”

dient opgemerkt dat dit verzoek tot prejudiciële vraagstelling dient te worden verworpen, aangezien dit verzoek niet -zoals te dezen- tijdens de terechtzitting vermag te worden gedaan, terwijl geen redenen worden opgegeven die zouden doen aanvaarden dat dit verzoek niet reeds eerder mogelijk was (cf. RvS 15 juli 2008, nr. 185.410). Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat, uit wat hierboven blijkt, het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, is de Raad niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2.6 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“1.Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wat in casu van toepassing is, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Daarnaast bepaalt artikel 11 § 2, vijfde lid: “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken personen en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Indien de beslissing genomen wordt op basis van 2° en 4° kunnen de kosten van de repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

Verwerende partij stelde hieromtrent in hun negatieve beslissingen:

«Aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 14.03.2011, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, in hoofde van artikel 11 §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met haar land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van 1,5 jaar in België.”

Verwerende partij gaat hier toch wat kort door de bocht.

Immers staat heel erg duidelijk te lezen in artikel 11 § 2, vijfde lid dat ook de aard en de hechtheid van de gezinsband belangrijk zijn. Hierover wordt er door verwerende partij niets gesteld.

Verzoeksters hebben wel het recht om met hun ouders een gezinsleven op te bouwen/ samen te leven gelet op artikel 8 EVRM en artikel 9 IVRK (uit hoofde van de kinderen) (zie de uiteenzetting hierboven).

Er mag niet vergeten worden, en daar is verwerende partij zeker van op de hoogte, dat verzoeksters afkomstig zijn uit Afghanistan meer bepaald Jalalabad, zij hebben een sterke band met hun vader (die een legaal en onbeperkt verblijfsrecht in België heeft) en wensen met hem een gezin te vormen. Zij

hebben hier recht op gelet op hun mensenrechten (o.a. artikel 8 EVRM). Echter stelt verwerende partij, ondanks de zware motiveringsplicht hier niets over.

2.Daarnaast zegt verwerende partij dat verzoeksters nog familiebanden, of culturele en sociale banden in hun land van herkomst hebben. Verzoeksters hebben daar inderdaad nog enige familie echter hebben zij daar op heden geen contact meer mee. Verwerende partij moet daarenboven toch ook begrijpen dat de culturele en sociale banden met Afghanistan zeer beperkt zijn, gelet op het feit dat vrouwen daar onderdrukt worden, geen onderwijs mogen volgen en dus eigenlijk geen volwaardig lid van de maatschappij uitmaken onder invloed van de Taliban.

Hier in België kunnen zij dit wel, en zij hebben in deze korte periode reeds meer banden met België opgebouwd dan dat zij ooit zullen opbouwen in Afghanistan om een volwaardig lid van de samenleving te worden.

Echter wordt er simpelweg gesteld door verwerende partij dat de familiale of culturele en sociale banden in hun land van herkomst nog aanwezig zullen zijn, zonder dit nader te beschrijven.

Verwerende partij haalt hier louter de wet aan, m.n. artikel 11 § 2, vijfde lid Vreemdelingenwet, zonder dit nader te motiveren, wat de motiveringsplicht weliswaar van verwerende partij eist.

3.Daarenboven stelt verwerende partij dat de vervoegde vreemdeling reeds sinds 01.01.2011 een leefloon genoot, echter, en dit werd uiteengezet bij het eerste middel) is dit niet correct. Waardoor ook op dit punt de motivering van verwerende partij onvoldoende is."

2.7 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In concreto wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat niet het bewijs wordt geleverd dat de vervoegde vreemdeling beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien teneinde dat deze laatste niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Verzoekers betwisten niet dat zij thans leefloon genieten. Het feit dat verkeerdelijk wordt vermeld dat zij sinds 1 januari 2011 in plaats van 2 november 2011 onafgebroken leefloon genieten, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekers menen dat nopens de aard en de hechtheid van de gezinsband met de vervoegde vreemdeling niet is gemotiveerd in de bestreden beslissingen.

In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: "De echtgenoot van betrokkene is ingeschreven in een interim-bureau sinds 26.07.2012 en heeft kennis gemaakt met Mijn loopbaan op de website van de VDAB op 31.07.2012.

Betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd

De dochter, A. B. S. heeft Nederlandse lessen gevolgd en volgt een persoonsgerichte vorming.

De 2 jongste dochters A. Z. S. en A. S. S. zijn schoolgaand en zijn ingeschreven in het Vrij Instituut voor secundair onderwijs voor een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers.

Aangezien betrokkene pas in België is aangekomen op 14.03.2011, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, in hoofde van artikel 11, §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met haar land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van 1.5 jaar in België."

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder aldus rekening houdt met het feit dat de vervoegde vreemdeling echtgenoot/vader is van verzoekers. Verweerder stelt vast aan de hand van de voorgelegde stukken dat de vervoegde vreemdeling is ingeschreven in een interimkantoor en kennis heeft gemaakt met de website van de VDAB; dat eerste verzoekster Nederlandse lessen heeft gevolgd; dat tweede verzoekster Nederlandse lessen en een persoongerichte vorming heeft gevolgd en dat derde en vierde verzoeksters schoolgaand zijn in het secundair onderwijs. Verweerder oordeelt dat al deze gegevens niet opwegen tegen een verlenging van hun verblijfsrecht, nu de wetgever heeft voorzien dat aan het verblijfsrecht een einde kan worden gesteld wanneer de vreemdeling niet meer voldoet aan één van de voorwaarden zoals bepaald in artikel 10 van de vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet wordt betwist of weerlegd door verzoekers en nu verzoekers slechts in België zijn aangekomen op 14 maart 2011. Verweerder oordeelt dat de (korte) duur van hun verblijf aldus niet opweegt tegen het verlengen van het verblijfsrecht met toepassing van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeksters menen dat zij het ‘recht hebben om met hun ouders een gezinsleven op te bouwen en samen te leven’, is hun grief niet dienstig aangezien de bestreden beslissingen dit recht van verzoekers niet verhinderen. Verzoekers laten immers na aan te tonen dat zij hun gezinsleven niet verder kunnen opbouwen of dat zij niet kunnen samenleven in hun land van herkomst. In de mate zij doelen op een gezinsleven in het Rijk en menen dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de bespreking onder het tweede middel. Voor zover als nodig wijst de Raad er nogmaals op dat zo er al sprake zou zijn van een scheiding van de kinderen met hun vader, deze scheiding hoe dan ook slechts een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissingen verzoekers niet beletten om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens verzoekers en de vervoegde vreemdeling aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 10 van de vreemdelingenwet voldoen. Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris, kan zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, deze *in casu* niet als onrechtmatig of disproportioneel worden beschouwd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. In de mate verzoekers van mening zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien zij van mening lijken te zijn dat uit de motieven van de bestreden beslissingen moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, wordt opgemerkt dat noch de formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch artikel 8 van het EVRM evenwel een dergelijke motiveringsplicht omvatten, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Waar verzoekers betogen dat zij geen contact meer hebben met hun familieleden in hun land van herkomst, dat zij er geen onderwijs mogen volgen en dat vrouwen in Afghanistan geen volwaardig lid uitmaken van de maatschappij, stelt de Raad vast dat zij deze elementen niet hebben voorgelegd aan verweerder naar aanleiding van diens verzoek op 1 augustus 2012 om in het kader van het onderzoek met toepassing van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet “*alle documenten aan te brengen die zij hiervoor nodig achten*”. Verzoekers kunnen verweerder bezwaarlijk verwijten hierover niet te hebben gemotiveerd nu zij deze elementen, blijkens de stukken van het administratief dossier, niet ter kennis hebben gebracht aan verweerder. Bovendien beperken verzoekers zich ook thans tot loutere beweringen en brengen zij geen enkel stuk aan om hun beschouwingen dienaangaande *in concreto* te ondersteunen.

Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat in de bestreden beslissingen louter werd volstaan met een verwijzing naar de bepaling van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, zonder dit verder te motiveren. Zoals uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt, motiveren de bestreden beslissingen wel degelijk omtrent de feitelijke en concrete omstandigheden van verzoekers.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissingen steunen op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de zaak van verzoekers op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een ‘onvoldoende’ motivering. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN